

ת"פ 6003/12 - מדינת ישראל נגד יאיר מזרחי, לידן שתוי

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 6003-12
16 מרץ 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1..יאיר מזרחי (עציר)
2..לידן שתוי

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - אבי פרנקו

הנאשם - 1 - בעצמו ובא כוחו עו"ד - חן בן חיים

הנאשם - 2 - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון, שכלל תיקון כתב האישום, בכך שביום 6.8.12, בשעה 12:44 לערך, נאשם 1 התפרץ לדירה של תמר וונו בקרית מלאכי, כשנאשם 2 מסייע לו:

הם הגיעו למקום ברכב הפרטי של נאשם 2, אותו החנה ברחוב סמוך, נאשם 2 נותר ברכב המותנע והשניים שוחחו זה עם זה בטלפון בעת שנאשם 1 טיפס על סולם ונכנס לדירה, מבעד לחלון ההזזה במטבח. בהיותו בדירה נאשם 1 נכנס לחדר השינה וגנב שרשרת, צמיד, עגילים וטבעת, אותם הכניס לכיס מכנסיו. השניים לא הצליח למלט עצמם משום שנתפסו בכף.

לחובת נאשם 1 - 14 הרשעות קודמות החל משנת 2003. בשנת 2004 נדון לראשונה למאסר קצר בגין עבירות תקיפה לשם גניבה וגניבה; כעבור 5 שנים נדון למאסר של 8 חודשים בגין התפרצות וגניבה; ב-2009 נדון למאסר של חודשיים בגין קשירת קשר לביצוע פשע; ב-2010 נדון למאסר של 10 חודשים בגין עבירות אלימות והפרת הוראה חוקית; בשנת 2011 נדון למאסר קצר בעבירות אלימות ולאחר מכן, הרשעתו האחרונה, מיום 18.5.11 בגין עבירות של סיוע להתפרצות וגניבה והפרת הוראה חיות עת נדון ל-15 חודשי מאסר ושני מאסרים מותנים של 12 חודשים ו-6 חודשים ברי

עמוד 1

הפעלה.

בתסקירים שהוגשו בעניינו של נאשם 1 צוין כי הוא בן 29, גדל במסגרת משפחתית בעייתית ומורכבת וחבר בנעורות לחברה שולית-עבריינית, הסתבך בפלילים והתמכר לחומרים פסיכואקטיביים.

במסגרת צו פיקוח מעצרים, כבר בחודש ספטמבר 2012 שולב על ידי ביהמ"ש בקהילת רטורנו, ולאחר שסיים בהצלחה , מחודש נובמבר 2013 שולב במרכז יום באשדוד , שם נמצא במסגרת טיפולית יום יומית ואינטנסיבית לצורך הכנתו לחיים עצמאיים, לרכישת כלים להתמודדות יעילה במצבי לחץ ודחק, ושיפור כישורים אישיים ובינאישיים, כולל השתלבות בתעסוקה. הוא סיים השלב הראשוני, דווח כי מגלה רצינות, מחוייבות ורציפות, מגלה פתיחות וכנות ביחס לתכני הטיפול תוך מאמץ להפנימם, מבצע בדיקות שתן רציפות המעידות על ניקיון מסמים, ומגיע באופן רציף לטיפולים הפרטניים תוך הבעת מוטיבציה להמשך טיפול.

שרות המבחן מתרשמים כי הוא מחוייב לטיפול ולשינוי דפוסיו ומתרחק מגורמים שוליים ונמנע מביצוע עבירות. לכן, הם רואים חשיבות רבה בשימור הישגיו וממליצים על צו מבחן והארכת המאסרים המותנים כדי להימנע ממאסר שיהא בו לקטוע ההליך החיובי בו מצוי.

מהתסקיר בעניינו של נאשם 2 עולה כי הוא רווק בן 21 ופטירת אביו ממחלה קשה וממושכת לפני כשנה וחצי היוותה עבורו חוויה טראומטית קשה , שערערה את תחושת היציבות והביטחון ופגעה במצב הכלכלי של המשפחה תוך שאילצה אותו לשאת בגיל צעיר בתפקיד הורי עקב סגירת העסק המשפחתי. כתוצאה נמצא בתקופה מורכבת ומטלטלת.

הוא השלים 12 שנות לימוד בבי"ס מקצועי, התקשה בלימודים , לכן הוא ללא תעודת בגרות, לא התייצב לשרות צבאי ונדון על כך, ובהמשך שוחרר על רקע אי התאמה. עקב המשבר שעברו הוא ומשפחתו , הוא חבר לחברה שולית עבריינית ובהשפעתה עבר העבירות. הם התרשמו כי חווית האובדן הפרה האיזון והגבולות וחיזקו הצורך שלו בשייכות ותמיכה של החברה השולית.

במסגרת צו פיקוח המעצרים הוא שולב בטיפול פרטני לצד קבוצה טיפולית, ואף שהוא שיתף פעולה בשיחות, הוא התקשה להתמיד במפגשי הקבוצה ולהיחשף.

הוא לוקח אחריות ומגלה יכולת לאינטרוספקציה וסבור כי ערך שינוי עצמאי בחייו , הגיע לנקודת מפנה והפיק לקחים המסייעים לו לבחור בדרכי שיקום.

הוא הביע מוטיבציה לשינוי באורח חייו וגילה נכונות להמשיך בקשר הטיפולי עימם ולכן ממליצים לבטל ההרשעה ולהסתפק בצו מבחן יחד עם צו של"צ בהיקף של 180 שעות. לשאלת ביהמ"ש הנאשם נתן הסכמתו לבצע שעות רבות מאלו.

הסנגורים מבקשים כי אאמץ את המלצות שרות המבחן כאמור, בעוד התביעה עותרת למאסר על פי מתחם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, להפעלת המאסרים המותנים התלויים נגד נאשם 1 במצטבר אךמסתפקים מאסר בעבודות שרות לנאשם 2 יחד עם פסילה , וכן עותרים לעונשים מרתיעים ופיצוי למתלוננת.

התביעה מפנה לע"פ 3228/12 **יבגני וסלנקו נגד מדינת ישראל** שם בימ"ש שלום אימץ המלצת שרות המבחן ונמנע מהפעלת מאסרים מותנים אך בימ"ש מחוזי קיבל הערעור והטיל עליו שנתיים מאסר ובימש"ע לא נתן רשות ערעור

והוסיף כי משמצא בימ"ש מחוזי כי העונש חורג מרף העונש הראוי בנסיבות דומות, הפער לא מצדיק התערבותם.

וכן לע"פ 27204-05-10 מחוזי חיפה, **מדינת ישראל נ' רחמים שאולוב**, שם התפרץ הנאשם לבית לאחר שקרע את רשת החלון, פתח החלון ונכנס לבית כדי לגנוב ומתוכו גנב מכשיר פלאפון. כאשר הבחין בבעלים זינק מהחלון החוצה כשבידו הפלאפון הגנוב. בימ"ש שלום גזר את דינו לשישה חודשי מאסר בפועל והפעיל מאסר מותנה של 12 חודשים ואף ציין כי המאסר המותנה היה ארוך ולכן נמנע מקנס או פיצוי. בימ"ש מחוזי ציין, כי הענישה חורגת לקולא ואינה הולמת את צרכי הענישה וההרתעה ולכן יש להתערב בה:

"הצדקה להחמרה של ממש בענישתו של המשיב, מובנת מאליה. אנו מעיינים בגליון הרשעות קודמות הכולל עשרות רבות של עבירות, רובן בעבירות רכוש (היינו התפרצויות) החל משנת 1995, בהמשך לאורך שנים, מגליון ההרשעות עולה כי העבריינות דרך חיים למשיב...".

הסנגורית מפנה לע"פ 5291/12 **מוחמד האני נגד מ"י** שם בימ"ש מחוזי ב"ש גזר דינו ל-3 חודשי מאסר בעבודות שרות אך בימ"ש עליון מצא להתערב וציין כי מדובר במקרה ייחודי המצדיק התערבותם בעונש וכי יש הצדקה להעדיף האינטרס השיקומי על פני אינטרס ההרתעה ולסטות מיישום מבחן ההלימה בין העונש למעשה העבירה, זאת מפני שמצא שיש מקום לתת ביטוי מובהק יתר להצלחה בהליך השיקומי לגמילה מהתמכרות להימורים והחשש לריגרסיה אם ידון למאסר ולכן המר זאת בשל"צ. כמוכן הפנתה לע"פ 8092/04 **ישראל חביב נגד מ"י** שם נדון בגין מספר עסקאות של סחר בסם מסוכן ובכמויות גדולות וכן צירף עבירות נוספות כגון החזקת סכין, זיוף התחזות לאחר ועוד, ונגזר דינו ל-40 חודשי מאסר בשל ההליך השיקומי שעבר אך בימ"ש מצא להתערב למרות חומרת העבירות ובשל הישגי השיקום המיוחדים וההשקעה הרבה של מערכת הרווחה במהלך השנים, קבע שאין להותיר העונש על כנו, ובמקום זאת נדון למאסר מותנה, צו מבחן ושל"צ.

ב"כ נאשם 2 מפנה לפס"ד של בתי משפט השלום בהם נמנעו בנסיבות דומות מהרשעה וכן לע"פ 7781/12 **בעניין פלוני נגד מ"י** שם נקבע כי יש להתחשב בייחודיות של קבוצת הבגירים הצעירים שכן יש ליתן משקל נכבד לפוטנציאל השיקום.

באשר למתחם הענישה בגין עבירה של התפרצות לדירה, וגניבה מתוכה, העונש הראוי הוא בהחלט מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח שכן כיום המדיניות העונשית הינה להחמיר בעונשיהם של אלו העושים ברכוש הזולת כבשלהם. ריבוי ההתפרצויות לדירות הוליד הצורך להוסיף עוד ועוד אמצעי מיגון כדי לרכוש מעט ביטחון, ובשל הסיכון לפגיעה בבעלי הרכוש הנתקלים בעבריינים אלו בביתם - כל אלו ועוד, מחזקים הצורך להרחיק מפגעים אלה מן החברה ולנעול אותם מאחורי סורג ובריח כדי להגן על החברה מפניהם.

ברע"פ 8519/11 **שלומי ויצמן נ' מ"י** - המבקש ושני נאשמים נכנסו לבית דרך חלון ורצו לגנוב רכוש וכסף וכשלא הצליחו נתפסו על ידי שוטרים. המבקש הורשע על פי הודאתו ובימ"ש שלום הטיל עליו 14 חודשי מאסר. בימ"ש מחוזי דחה הערעור וקבע שאין מקום להתערב. בימ"ש עליון, כב' השופט ג'ובארן, לא מצא מקום ליתן רשות ערעור.

ברע"פ 3063/11 **אפרים כהן נ' מ"י** - בימ"ש עליון ציין כי עבירות התפרצות למעונו של אדם או גניבה או ניסיון גניבה, מתרחשות בחלק ניכר, מידי יום, בלא שעולה בידי רשויות האכיפה לאתר העבריינים: **"והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו, עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר הוא נלכד העבריין בעבירה**

מסוג זה, שיגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל ואין בכך חידוש. קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר".

ברע"פ 1055-01-09 יורובסקי נ' מ.י. מיום 7/1/10 - "ניתן להתרשם בקלות כי אין עניינינו כאן בפורץ חובבן, כי אם בעבריין מיומן ומסוכן לציבור, דבר המצדיק כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ובעבירות התפרצות בפרט".

ביולי 2012 נכנס לתוקפו תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977, בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. העבירות שבפני נעברו בטרם תחולתו של התיקון, אולם רוח התיקון שורה ולכן מצאתי להתייחס למתחם העונשי הראוי בגין העבירות בהן הורשע.

על פי התיקון, בבוא ביהמ"ש לגזור הדין עליו להטיל עונש שיהיה בו להלום חומרת העבירה ונסיבותיה ולאזן בין האינטרס של הציבור לנסיבותיו האישיות של העבריין. התחשבות בסיכויי שיקום תהא רק אם יש הצדקה לחרוג מהעונש הראוי וההולם בדרך כלל.

הערך המוגן כאמור, הינו הצורך להגן על הציבור, רכושו ותחושת הביטחון האישי שלו.

מפסיקת בימ"ש עליון עולה בבירור, כי העונש ההולם עבירת התפרצות אחת לדירה וגניבה מתוכה הינו מאסר לתקופה שלא תפחת משנה-שנה וחצי, ובמקרה שנסיונותיו חמורות או מדובר בעבריין רצידיביסט שלחובתו הרשעות קודמות מאותו סוג, או אם קיים חשש ממשי להישנות עבירה זו בעתיד-אף מאסר ארוך מזה, על אחת כמה וכמה לכשמדובר במקרה בו יש להטיל ענישה המרתיעה הן אותו והן את הציבור.

ניתן אם כן לחרוג לקולא ממתחם זה ולהימנע ממאסר אך ורק בהתקיים שיקולי שיקום.

באשר להימנעות מהרשעה-

ברע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

בבואו לשיקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשיקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט "להטביע חותם פליליות" על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל), קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. (שם, בעמ' 334).

ברע"פ 2777/11 פלונית נגד מ"י מיום 13.10.12, דהיינו לאחר התיקון, בימ"ש שלום נמנע מהרשעה, ערעור למחוזי נתקבל אך בימש"ע שב וביטל ההרשעה וציון כי מדובר במקרה חריג ביותר המצדיק מתן רשות ערעור לאור שיקולי צדק ולכן למרות שלא עוררה שאלה עקרונית המצדיקה התערבות סברו כי יש לעשות כן משיקולי צדק.

באותו עניין לא היה מדובר בשיקולי שיקום אלא באישה מבוגרת שעברה נקי, וטרינרית במקצועה, שהודתה באי נקיטת אמצעי זהירות עם כלבה, שנשך ילדה. אך היא סובלת מסרטן ממושט שלא מגיב לטיפול ומצאו לכן לנכון להעדיף נסיבותיה האישיות על פני האינטרס הציבורי, תוך שציינו כי תחושת המוסר הפנימית אינה מאפשרת הרשעתה אך שאלמלא מצבה הבריאותי ייתכן ולא היה מגיע למסקנה זו.

במקרה שבפני מצאתי כי אכן יש לחרוג מהמתחם העונשי הראוי משיקולי שיקום ולהורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים נגד נאשם 1 ולהימנע מהרשעתו של נאשם 2:

נאשם 1, בפיקוח ביהמ"ש, עבר כברת דרך שיקומית ארוכה וכיום הוא נקי מסמים, משתף פעולה בהליך טיפולי, מגלה מוטיבציה של ממש לשינוי ונמצא במקום שונה בתכלית מהמקום בו היה בעת ביצוע העבירות לפני שנה וחצי. שליחתו למאסר היום רק יגדע ההליך החיובי בו היה נתון מזו תקופה.

נאשם 2, הינו בחור צעיר שעברו נקי לחלוטין ואשר מעד בשל טרגדיה משפחתית, עימה בשל גילו לא היה מסוגל להתמודד, והעבירה המיוחסת לו היא סיוע ולא היה העבריין העיקרי. מהזמן שעבר מעת ביצוע העבירה ועד היום הוא שמר על התנאים המגבילים, נמנע מלעבור עבירות ואף הוא משתף פעולה בהליך הטיפולי. מדובר אם כן במעידה חד פעמית ותקוותי כי למד לקח וכי מעשה זה לא ישנה. עליו כיום לסייע בפרנסת משפחתו והרשעה תהיה לו לרועץ.

ניתנה והודעה היום י"ד אדר ב תשע"ד, 16/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

גזר דין

לגבי נאשם 1

1. אני מורה על הארכת עונש מאסר מותנה של 6 חודשים כפי שנפסק על תנאי בבית משפט שלום רחובות ביום 25.5.11 בתיק מס' 1852-08 ואחרים משך שנתיים נוספות ועד ליום 25.5.16.
2. אני מורה על הארכת עונש מאסר מותנה של 12 חודשים כפי שנפסק על תנאי בבית משפט שלום רחובות ביום 25.5.11 בתיק מס' 1852-08 ואחרים משך שנתיים נוספות ועד ליום 25.5.16.
3. קנס סמלי בסך 750 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם לא יאוחר מ- 10.3.15.
4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7,500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

עמוד 6

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

5. פיצוי למתלוננת, תמר ונונו, בסך 2500 ₪ שיופקד בקופת ביהמ"ש בעשרה תשלומים שווים ורצופים מיום 10.5.14. אם לא יעמוד באחד התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפירעון מידי ויגבה כקנס.

6. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו/ה לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ד אדר ב תשע"ד, 16/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

החלטה

לגבי נאשם 2

בהמשך למצויין לעיל אני מורה על ביטול הכרעת הדין המרשיעה מיום 14.4.13.

ניתנה והודעה היום י"ד אדר ב תשע"ד, 16/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

גמר דין

לגבי נאשם 2

עמוד 7

1

אני מטילה על הנאשם לבצע 250 שעות שירות לתועלת הציבור ברשת המתנסים ביבנה בתפקידי תחזוקה, בהיקף שלא יפחת מ-4 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, להרשיעו ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

2. ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

3. פיצוי למתלוננת תמר ונונו בסך 1,000 ₪ שיופקד בקופת ביהמ"ש בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10.5.14. אם לא יעמוד באחד התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפירעון מיידי ויגבה כקנס.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות בהן הורשע במשך שנה מהיום. אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

4. הנני פוסלת את הנאשם/ת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי שלא ת/יעבור העבירות בהן הורשע ו/או עבירות מהתוספת הראשונה ו/או השנייה לפקודת התעבורה כולל נהיגה בזמן פסילה במשך 2 שנה/ים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ד אדר ב תשע"ד, 16/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

החלטה

אם מי מהנאשמים הפקיד סכום כלשהו במסגרת דיון בבקשת המעצר, סכום זה יעבור על חשבון הפיצוי בהסכמת הנאשמים.

ניתנה והודעה היום י"ד אדר ב תשע"ד, 16/03/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה